

forberedt i Barnealderen, ser man først net, hvor nødvendigt det er, at der fra Statens Side gribes ganske anderledes ind med Hensyn til Undervisning og Opdragelse, end Staten vil komme til at gøre efter det Lovforslag, her foreligger.

Der er ogsaa et andet Forhold, jeg vilde tillade mig at omtale en lille Smule, og som staar i Forbindelse med de Udtalelser, jeg nylig fremkom med, det er Spørgsmaalet om Plejebørn i Almindelighed. Vi have jo en Lov om Tilsyn med Plejebørn, og mange Mennesker tro vel sagtens, at nu er dette Forhold ordnet saa nogenlunde tilfredsstillende. Det oplyses imidlertid mere og mere, at der til Trods for dette Tilsyn er ikke faa Personer i vort Samfund, som modtage Plejebørn, ikke af Interesse for Børnene, ikke for at opdrage dem til gode Samfundsborgere, men ligefrem for at tjene Penge paa dem, og ofte tjene de disse Penge paa en saadan Maade, at de ligefrem komme i Konflikt med den kriminelle Lovgivning. Jeg ved saaledes, at der her i København for Kriminalretten verserer flere Sager over for saadanne saakaldte Plejeforældre, som have antaget sig Børn og kun gjort det for at lave sig en Pengeforretning ud deraf, og som bryder sig Pokker om, hvorledes det senere gaar Børnene. Naar Forholdet er dette, tror jeg, at det er konstateret, at det foreliggende Lovforslag i alt for ringe Grad tager Sigte paa det, det skulde tage Sigte paa, og at det der bydes med Hensyn til Børneopdragelse og Undervisning, er alt for ringe. Allerede dette maa jeg beklage i meget høj Grad, og naar jeg saa af denne Forhandling hører, at selv det lidet, der her bydes, saa vidt man kan skønne, ikke har nogen videre Udsigt til at blive gennemført, idet der jo med Hensyn til dette Lovforslag er store Differenspunkter paa forskellige Omraader, saa at, hvis man ikke naar at udjævne disse Differenser, faar man ikke en Gang den Smule, som Lovforslaget tilsigter, saa kan jeg ved denne første Behandling ikke lade være med at beklage, at Forholdet er dette, og jeg vil haabe, at den Tid ikke er fjern, da man vil optage Spørgsmaal om Undervisning og Børneopdragelse til Behandling paa en langt fyldiger Basis end her. Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Minister, om vi snart kunne vente, at der paa Basis af den Kommissionsbetænkning, der er afgiven, vil blive forelagt Lovforslag om, hvad der fra Statens Side bør gøres for at hindre den Fordærvelse, som breder sig

blandt de smaa. Det er Statens Pligt at gribe ind for at forhindre den, og den kan forhindres, naar Staten blot vil gribe ind paa den rette Maade.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): I Anledning af ærede faldne Udtalelser maa det først være mig tilladt at sige Tak særlig til de tre første Talere for den Maade, hvorpaa de have taget mod Lovforslaget, thi selv om det viste sig, at de vare uenige med mig om forskellige Punkter, var det dog en Anerkendelse af Regeringens gode Vilje til at føre denne Sag til Ende, en Anerkendelse, som bevirker, at jeg trods det, der kom frem om Modsætningen mellem de ærede Medlemmer samt dem, der dele deres Mening, og det Standpunkt, Regeringen har stillet sig paa ved dette Lovforslag, dog nærer Haab om, at det vil kunne lykkes at udjævne Differencerne og komme til et Resultat. Det maa være mig tilladt oven for det ærede kongevalgte Medlem (Goos) blot igen at betone, hvad jeg sagde, da jeg forelagde Lovforslaget, at jeg forelagde det som Forhandlingsgrundlag, og naar jeg valgte at forelægge det i den Form, hvori det blev forelagt, var det ingenlunde, fordi jeg ikke skulde have kunnet modtage Lovforslaget i den Skikkelse, som Landstingsudvalgets Flertal i Fjor havde givet det. Jeg sagde allerede den Gang, at jeg ganske vist ikke foretrak den Skikkelse, men jeg kunde godt have modtaget den. Men Sammenhængen var jo den, at Udvalgsflertallets Opfattelse kun forelaa som en Betænkning fra et Flertal i et Udvalg, og at jeg derfor ikke mente at burde lægge den til Grund. Det stod for mig saaledes, at Forhandlingerne i Fjor havde fjernet de to modsatte Retninger i Behandlingen af dette Lovforslag længere bort fra hinanden, end de havde staaet i Forfjor, og jeg mente derfor, at det vilde være det bedste at vende tilbage til det Standpunkt, hvorpaa Landstinget stod ved Afslutningen af Forhandlingerne i Forfjor. Det forekommér mig, maa jeg sige, at de Differenspunkter, som den Gang var til Stede, vare ikke større end, at, hvis der havde været fornøden Tid, maatte man have kunnet tale sig til Enighed om denne Sag, og derfor forekom det mig, at det var bedst at vende tilbage til dette Standpunkt og forsøge, om det ikke kunde lykkes at udjævne Differencerne. — I øvrigt finder jeg Anledning til at sige den højtærede kongevalgte Landstingsmand og hans Venner Tak, fordi de have taget Sagen paa